

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אליהו בלוס ז"ל

בן דינה ולודביג

נולד בירושלים

בתאריך ה' בתשרי תרפ"ז, 10/9/1926

התגורר בירושלים

שרת בפלמ"ח

נפל בפעילות מבצעית בליל הגשרים

בתאריך י"ח בסיון תש"ו, 17/6/1946

נקבר בקבר אחים בחוף אכזיב

הותיר אחריו הורים ואחות

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן דינה ולודביג. נולד בה' בתשרי תרפ"ז (10.9.1926) בירושלים. למד בבית הספר העממי בתלפיות, אחר-כך עבר לגימנסיה העברית והיה בין מסיימיה. היה חבר בתנועת הצופים וברבות הימים שימש כמדריך בצופי ירושלים. אליהו הצטרף לנסיעותיהם המרובות, של הוריו האמנים, בעולם הגדול וכך הרחיב את אופקיו הרוחניים. הוא ידע לשלב את כשרונותיו הרב-גוניים - במוסיקה, ציור ותיאטרון - בחיי השירות שלו ולנצלם להעשרת חבריו בפעולות ובמחנות. תחביבו העיקרי היה בניית אניות ושאיפתו היתה להיות מהנדס בצי העברי.

בשנת 1944 התגייס לפלמ"ח והיה למפקד כיתה. גם בקורס מ"כים, בתוך אותה מערבולת של אבק וזיעה ומאמצים פיסיים ונפשיים ידע לנסוך מעט "רוחניות" שהיתה לחבריו מרגוע לנפש.

אור לי"ח בסיון תש"ן (16/17.6.1946) נערך מבצע "ליל הגשרים" שבמסגרתו יצאו יחידות פלמ"ח לפוצץ אחד-עשר גשרי כבישים ומסילות ברזל בשמונה מקומות בארץ, על מנת לנתקה מן הארצות השכנות. אליהו יצא עם יחידת פלמ"ח לפוצץ שני גשרים, גשר הרכבת וגשר הכביש, שנטו על נחל אכזיב. היחידה נתקלה באש שירו נוטרי הגשרים וארבעה-עשר

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לוחמים נהרגו. שלושה עשר מתוכם, ואליהו ביניהם, נהרגו כשהאש פגעה בחומר הנפץ שנשאו אתם וגשר הרכבת נהרס על הלוחמים שתפסו מחסה בין עמודיו. הלוחם ה-14, יחיעם וייץ, נהרג מכדור בחזהו. הוא הובא למנוחת עולמים בקבר אחים בבית העלמין שבחוף הכרמל. הניח הורים ואחות.

חברתו מהפלמ"ח כתבה לאחר מותו: "בפניו ובכל הליכותיו של אלי היתה נסוכה אצילות. בקירבתו הרגשתי תמיד את שמחת עליית הנשמה. רב כשרונות היה, בעל הומור בריא וחביב ועשיר-רגשות, הוא ידע את אשר לפניו והיה תקיף בשאיפותיו. השכלתו היתה יסודית ורב צדדית באמנות, ציור, מוסיקה, ודרמה".

בשנת תשכ"ח (1968) הועברו עצמותיהם של י"ג חללי הפעולה לקבר שנכרה בלב האנדרטה שהוקמה לזכרם במקום נפילתם.

אבות היתחלו ברבבותיו. אולם בתפלה. אין חשקה
 למעט מאנשים קדישם רחמי. בעשרה אבות. ובהם אבות
 בציון יסען שם הבנה קשים. ראשי (יהוה בראשית) התקיים כד
 אדם עם אלוהים בן.

המורה למחשבות אלו - חיים טובים לאב נחמה ואמא אמו המה
 הוא קנה מכלה גדולה מכל תוכן מהתאמצים ונשמה הוא
 מסתובב אצלנו יסעו אלו בזה שלש ופירצות ופלאים-בן

אין בזה חוקר מצבם שלם אלו וט אן
 חלום. גלגל ד' אלו הציונים גדולים, ואין צויה חיים
 סקנדלים עם אלו צדדי מ' גלגל אלו הציונים.
 אלו אמונת אלו קטן? אלו לא אלו הססנות הטהרה, אלו גלגל
 שהם לא אלו אלו צדדי, טאטית הוא מודרן עצמית מאפיינת דגם
 תוכן, מהו זה? דפיונותו ח' ש' ה' ג' ג' אלו, ואילו
 מתפוצצים אפואם בעדו מצדד מליצית ופלאים גלגל
 טאטית מלחמה ואפואם תפלות אלו מה טאטית,
 ומה גלגל אפואם קודם - עם אלו נחמה ופנים אלו, יש לו חן
 אלוט על צדדי (המנהג) ועם משה לו פירצות וציון, קודם
 מה אלוהי אצדד לו סתיון אלהותו, ואפואם עצמות טפסיות
 אלו גלגל חלל הוא לא כח, הוא מלמד בלך, מסירות עצמות, מסירות
 גלגל, וטאטית יין.

המנהג השם שזה צדדיים, טאטית טודה
 יססין אן סד סתואלי, תקדמי לו ואם לו טאטית קלוא
 יאור לו

טאטית וטאטית

$$\frac{24}{2} - \frac{8 \times 2}{2} = \frac{16}{2} = 8 = 4 \times 2$$

מורשתו

פאר המשפחה ומבטחה היה, מקור שמחה לכל יודעיו. על משמרתו נקטף והוא באבו ומאתנו הוריו השכולים, נבצר גם להוריד דמעה על קברו. כל הגליל מקום קברו, ולעת האביב, כל ניצן של "דם המכבי" הפורץ אל על - חלק ממנו הוא, ולנחמנו הוא בא. ימיו הקצרים, רווי שמחה היו, ברוכי כשרון אמנותי ועשירי חוויות אשר נספגו בנפשו משחר ילדותו, ממסעיו עם הוריו על פני מרכזי האמנות שבאירופה.

מאביו נחל את כשרונו האמנותי, מאמו - את האהבה למוסיקה, ומשניהם יחד, שהיו מראשוני החלוצים, את רוח ההקרבה העצמית למען ארץ-ישראל. אך אהבתו הגדולה עוד מקטנותו היתה נתונה לאניות. מכל חומר, שבא לידו היה בונה אניה. שאיפתו הגדולה היתה להיות מהנדס לבנין-אניות. למען יוכל לשתף עצמו ביצירת הצי העברי. אבל לפני שיתחיל להגשים את חפצו זה, רצה למלא את חובתו הלאומית, ונכנס לשירות בקיבוץ. המכתבים ששלח אלינו משם נסבו על סיכויי היבול, על הבצורת, על טיוליו עם חבריו וכדומה.

בן יקיר, עליז וצוהל! את מטרת חיך - בנין הצי העברי - לא זכית להגשים. אנו, העומדים בחוף, ראינו את אנית חיך הקורנים מפליגה ומתרחקת עד שנעלמה לעד באופק הכהה.

אלי, אלי למה עזבתני?

אם שכולה.

בראשית פריחתו

איכה אקשר מספד על רע, אשר היה קרוב לי, ועודנו קרוב לי גם עתה, לאחר שנלקח מתוכנו, אשר בעיני רוחי עודנו חי עתה, פה על ידי? צעיף הרזים אשר הליט את האסון המבעית טפח בלב את התקוה כי עוד ישוב אלינו. ומתקוה זו, אשר נתבדתה, היה קשה להינתק. זמן רב יחלתי לשובו. אך יום את משנהו רדף, ימים שתקוה ויאוש שמשו בהם בערבוביה - שנה חלפה -ואלי איננו .

לא שרדו לי ממנו אלא זכרונות. זכרונות מופלאים מן התקופה הקצרה והיפה ביותר בחיי. בפניו ובכל הליכותיו היתה נסוכה אצילות. בקרבתו הרגשתי תמיד את שמחת עלית הנשמה. רב-כשרונות היה, בעל הומור בריא וחביב ועשיר רגשות. אולם עין הגורל היתה צרה באשרנו ותפרד ביננו ואותו הטילה אל מעבר לפרגוד החיים.

אלי אבד ואיננו. לא קבר לו ולא ציון!

- - - בטחוננו בחיים היה גדול, ותכניות רבות רקם לעתיד. כששאלתיו באחד הימים במה רואה הוא את עתידו השיב בבטחון: "עתיד אני להיות בין מקימי הצי העברי" חשב ללמוד את המקצוע באנגליה.

ואני בטחתי בו ובדבריו. האמנתי כי את חזונו יגשים, כי הוא ידע את אשר לפניו, והיה תקיף בשאיפתו. דמיתי, אף כשרונותיו ושקידתו יעמדו לו. ואמנם ערבים רבים היה יושב ומתעמק בהנדסה ובמתמטיקה גבוהה. ואני גאותי היתה עליו ועל כשרונותיו...

ימים מועטים לפני האסון היה שרוי במתיחות ובצפיה. בקוצר רוח חכה ליום ההוא. רמז רמז לי, כי משהו עומד להתרחש. ידעתי את דריכותו לפעולה. ואת התמרמרותו, עת הוטל עליו להישאר מחוץ לגבולות המבצע.

במוצאי שבת, שבתו האחרונה, הלכנו כמנהגנו תמיד, להאזין לקונצרט-תקליטים. כל הערב פזם את מרש האבל לצ'יקובסקי. כאילו אמר ללמדני את אשר עלי

להשמיע בלוותי אותו למנוחתו...
אותו ערב היתה רוחו עכורה, שלא כרגיל. אך סמוך לחצות בא לחדרי, העירני, והוא
כולו שופע עליצות וגיל, וספר כי באה הפקודה ועליו לצאת בבוקר.
חיל אחזני. אמרתי: "אלי חזור בשלום!" בבטחון ובשמחה השיב: "עוד יומים נשוב
נתראה"

-אילן רענן בראשית פריחתו - מדוע נגזרה עליו כליה?!

חברתו.

עם הבשורה

כשהגיעה אלי הבשורה, היתה דמותו של אלי הראשונה שהופיעה לנגד עיני. בחודש הראשון לאחר האסון, כשהכל היה עדיין עטוף מסתורין, הלבבות פרפרו בין תקוה ליאוש, היתה דמותו מלווה אותי תמיד, והיא אשר הפיחה בי את התקוה. פניו האציליים והחינניים אשר ערנות וחיים היו תמיד נסוכים עליהם, דחו כל מחשבה על המות. זכורני, היום הראשון להופעתו במחנה, גבוה משכמו ומעלה מכל חבריו, נקי ומסודר, מבעד למשקפיו מציצות עינים מפיקות טוב לב ופקחות. עד מהרה נתחבב על כולנו. לא עברו ימים רבים והמחנה גילה בו כשרונות בלתי מצויים. השכלתו היתה יסודית ורב צדדית. באמנות הציור, במוסיקה בהופעות דרמטיות, ידו שלטה בכל. אין ספק, שאותו הוי עשיר שנתברכה בו מחלקתנו יש לזקוף לזכותו של אלי. היה ידוע שמסיבה בהעדרו של אלי נדונה לכשלון, כי הוא היה תמיד הרוח החיה.

גם בקורס מ"כיים, בתוך אותה מערבולת של אבק וזיעה ומאמציים פסיכיים ונפשיים ידע לנסוך מעט "רוחניות" שהיתה לנו מרגוע לנפש. לא אשכח את הופעתו הנהדרת והמבדחת במסיבת הסיום.

עם תחלת ה"ג'ובים" נפל למשכב. לא עתלית ולא רכבות, ובלייל שפרעם נפל בגורלו להשאר אחראי על המחנה. מאז לא ידע מנוחה, חשב, בטעות, כי היה בזה ענין מכוון ולא מקריות גרידא, סער ולא נרגע אלא רק לאחר שנתנה לו הבטחה אישית שיקח חלק פעיל בפעולה הבאה.

הצפיה ליום המקווה היתה קשה ומענה. ואין לתאר את התלהבותו כאשר הוגד לו: "אלי, מחר..."

תמה שנה ודעכה תקות ה"אולי". המציאות טופחת על פניך וכופה עליך להאמין במה שאינך רוצה להאמין.

גדול הכאב ואין צרי לו, איננו מחפשים תנחומים — כי אינם. ידעו היוצאים בבהירות את הסכנה ונפשם היתה נכונה.

לו נהיה גם אנחנו נכונים תמיד. דוקי

5.12.1946

אל
מטעחת בלוס,
ג'נרלי,
ירושלים.

מאז העזרם של שלשה עשר חברינו אשר השתתפו בפעולת
התקפה בנשרי אויב, השקננו מאמצים ואמצעים רבים כדי לגלות
את מסיבות העזרם, תוך תקווה שנגלים למצוא אחדים מהם בחיים.
להוותנו הוברר ללא ספק שכלם נפלו חללים ובחוסם גם בנכסם

אליהם.

הננו להביא לידיעתכם פרטים שנודעו לנו: -

עם התקרב היחידה לקרבת הנשרים נתגלו ע"י השוטרים
אשר פתחו באש עזה לעבר יחידתנו. אנשינו שתקו ביריות את אש
האויב והסתערו באסף רב על הנשרים. בשעת ההסתערות נפל יחידם
סכדור שפלה את חזהו. הנשרים נכבשו ע"י הבחורים שהחלו עוסקים
בהכנות לפצוצים. אנשי המסורה הרבו ביריות רקטות לבקשת עזרה.
אחת הרקטות פוצה בדרך סקרה ברכוז הגדול של חומר הנפץ וגרמה
להתפוצצות סוקדסת. כתוצאה מכך נהרס הנשר וכל החברים שעסקו
בהגשת החסרים ומנחתם, נהרגו.

חלקי הגופות אשר הובאו לקבורה בבית בעלמין בחיפה
בעילום שם הם של אחדים מהנעדרים. יתר החללים נאספו על ידי
הצבא אשר ערך להם קבורה חשאית. אסנם שלטונות הצבא מסרבים
להודות בכך בחששם כנראה מפני תלונה סוד סוסדות הדת על פגיעה
בדיני ישראל, אך מסקורות מהימנים נודעה לנו עובדה זו.

ערביי הסביבה לא נזעזעו לרעה באיש.

ארבעה עשר חללי הפעולה באויב מסורסים לרשימת גבורי
האומה ונאסניה אשר הקריבו נפשם במלחמת ישראל על גאולתו.

בשם "תנועת הסרי העבריי" וחבריה הנני פניע את דאבון
לבנו הגדול על שברכס. עם זה אנו גאים על רוח הגבורה וההקרבה
שפעמה באליהם והניעה אותו להמלץ לעזרת העם במלחמתו על קיומו.

אנו שותפים לאבלכם, אתם שכלתם בן, ואנו - חבר ואח
ליצירה ולהגנה. כלנו נכבד את זכר החללים ונמשיך לקראת המסדה
אליה הלכו ועליה נפלו כי קרבנם לא לשוא היה.

לרגל הסוב החלטנו לדחות כל פרסום בקרב הצבור הרחב
עד למלאת שנה לנפילתם. ימים יבואו והישוב והעם יוכלו לחלק
בנלוי את הכבוד והיקר לנופלים, ותמצא הדרך הנאותה להנצחת
זכרם היקר.

בהשתתפות עמוקה,

מ פ ק ד

"תנועת הסרי העבריי"

משימת החבלה בשני הגשרים הוטלה על כוח מהגדוד הראשון שמנה 43 לוחמים, בפיקודו של נחמיה שיין, מפקד פלוגה א'.

נחל אכזיב (ואדי קורין) זורם אל הים התיכון, דרומית לראש-הנקרה, בסמוך לכפר הערבי א-זיב. שני גשרים בגודל בינוני עברו על הנחל, במרחק 50 מטר זה מזה: גשר מסילת ברזל וגשר כביש. הגשרים קישרו בין ארץ ישראל לבין לבנון. בקרבתם שכנו מחנות צבא בריטים, והם נשמרו על-ידי מחלקה של נוטרים ערבים.

משימת החבלה בשני הגשרים הוטלה על כוח מהגדוד הראשון שמנה 43 לוחמים, בפיקודו של נחמיה שיין, מפקד פלוגה א'. בפעולה השתתפו לוחמים ממחלקות הפלמ"ח ששכנו בקיבוצים עין-חרוד וגניגר. יונתן (ג'וני) דולינסקי (דותן), מפקד מחלקת גניגר, נקבע כסגן מפקד הפעולה. לכוח הצטרף יחיעם וייץ ששירת בעבר כמדריך הגדודי של הגדוד השלישי. האימונים לקראת הפשיטה נערכו באזור מעיין חרוד. לפיצוץ הגשרים הוקצו 300 ק"ג חומר נפץ, 150 ק"ג עבור כל גשר. חומרי הנפץ התקבלו ממחצבות 'סולל בונה' ונארזו בתרמילים שמשקל כל אחד מהם הגיע ל- 25 ק"ג.

ארבעה-עשר לוחמים לא שבו מהפעולה בגשרי אכזיב, שנערכה בלילה שבין ה' 16 - ל- 17 ביוני 1946, במסגרת מבצע 'ליל הגשרים'. מלבד גופתו של יחיעם וייץ, שנמצאה והובאה למנוחת עולמים בלוויית-המונים בהר הזיתים בירושלים, לא נמצאו גופות הנופלים. בהודעה של מיפקדת הצבא הבריטי, שפורסמה למחרת הפעולה, נאמר כי ארבעה יהודים נהרגו בהתפוצצות ושניים נוספים נמצאו מתים מאש שנורתה בעת הפעולה.

אנשי 'חברה קדישא' יצאו למקום הפיצוץ בליווי סמל בריטי, ועימם אנשי המודיעין של ה'הגנה' מחופשים לקברנים, בכדי לחפש אחר גופות הנופלים או שרידיהם. הם אספו שקים עם שרידי גופות במשך יום תמים. השרידים נטמנו בקבר אחים, בבית-העלמין שליד חוף הכרמל. כעבור חודשים אחדים הונחה על קבר האחים מצבת אבן בה נכתב: "פה נטמנו איברים שנקרעו לגזרים, שרידי הקדושים שניספו במערכה ליד גשרי א-זיב."

זמן רב רווחו שמועות שונות ביחס לגורלם של חללי גשרי אכזיב. מיד לאחר האסון ניהלה ה'הגנה' חקירה מסועפת שתכליתה לאסוף מידע בנושא. הייתה סברה אחת שחלק מהלוחמים ברחו להרים וממתינים עד יעבור זעם. שמועות אחרות גרסו שכמה מהנעדרים נפצעו ונישבו בידי הבריטים או הועברו לסוריה על-ידי הערבים. ה'מסתערבים' גבו עדויות מתושבי האזור הערבים, מהנוטרים שהיו בגשר ומחיילים בריטים. במקום האירוע נאספו כפתורים, חלקי שעונים ושברי עטים. שרידים נוספים וחלקי ציוד הועברו על-ידי ערביי הכפר א-זיב ל'מוכתר' קיבוץ מצובה ונקברו בתוך תרמיל בבית-הקברות של הקיבוץ. המימצאים בשטח חיזקו את החשש כי כל הנעדרים ניספו בהתפוצצות.

ואולם ב'הגנה' ובפלמ"ח התקשו להשלים עם העובדה שזה כל מה שנותר מ- 13 הלוחמים. ב- 23 ביולי שידר 'קול ישראל': "היכן נמצאים 13 הלוחמים הנעדרים? רק השלטון יוכל לפתור את חידת העלם... אין להעלות על הדעת כי התפוצצות זו תשחק לעפר 13 לוחמים". ב- 5 בדצמבר 1946 כתב ישראל גלילי, ראש המטה הארצי של ה'הגנה', במכתב למשפחות החללים כי חלק מגופות הנעדרים נאספו על-ידי אנשי הצבא הבריטי שערך להם קבורה חשאית.

שמועות השווא הוסיפו להפיח שביב תקווה בקרב המשפחות. בינתיים הוקמה אנדרטה לזכר הנופלים סמוך לגשרי אכזיב. המשפחות חדלו כמעט לפקוד את קבר

האחים, שמצבתו כוסתה עפר וסביבתו צמחיית פרא. בציבור הרחב רווחה הסברה שתעלומה אופפת את גורלם של 13 הלוחמים.

הכוח יצא למשימה מקיבוץ מצובה עם רדת החשיכה, ב- 16 ביוני 1946. הלוחמים לבשו מדים ונשאו נשק בריטי במטרה להסוות את זהותם. בהגיעם סמוך לגשר חלפו בקירבת הכוח שלושה ערבים. נחמיה שיין רצה לתפוס ולקשור אותם עד גמר הפעולה. יחיעם וייץ העדיף לסלקם וגירש אותם בקללה באנגלית. קיימות גירסאות אחדות לגבי תגובת שלושת הערבים: אפשר שנמלטו לאחת החושות הסמוכות ולא עשו דבר, או הסתלקו לדרכם - בהאמינם שהמדובר בכוח אנגלי - ואולי סבו על עקבותיהם וסיפרו לזקיפים המוצבים על הגשר את מה שראו ושמעו? התעלומה נותרה בעינה גם לאחר תחקירים שערכו, לאחר הפעולה, ה'מסתערבים' של הפלמ"ח.

סמוך לשעה 23:00 הגיע הכוח לנקודת ההיערכות.

בעוד החוליות מתארגנות בהתאם לתפקידן והרתק נע לתפוס את מקומו, נפתחה לעברם אש מכיוון בלתי צפוי: מגג בית הבאר שעמד סמוך לקצהו הדרומי של גשר-הרכבת. לפי התצפיות המוקדמות היה מקום זה בלתי מאויש. ייתכן שהשינוי נבע מהמידע שקיבלו משלושת הערבים אשר נתקלו בכוח, וייתכן שהנוטרים החליטו לבלות את הלילה על הגג המאוורר של בית הבאר ולא בבניין המחניק של תחנת המשטרה (כפי שסיפרו בדיעבד ל'מסתערבים'). יחיעם וייץ נפגע ראשון. הקשרית-חובשת, זהרה לביטוב (האישה היחידה שהשתתפה בפעולה; נהרגה במלחמת העצמאות, כשמטוסה הופל בהרי ירושלים) חשה לסייע לו אך פציעתו הייתה אנושה. חוליית הרתק השיבה באש לעבר הערבים, והחבלנים החלו לנוע אל הגשרים במטרה להכניס לפיצוץ. בינתיים נפצעו גם יהודה גביש וחיים מייצנר (מגן), שכן האש שכוונה לעבר לוחמי הפלמ"ח גברה, כתוצאה מהצטרפות זקיפי הגשר ונוטרי התחנה לירי. אותה שעה חסמו חוליות מהכוח את הכביש המוביל לגשרים מצפון ומדרום והרחיקו תושבים ערבים שהתגוררו באזור. נושאי המטענים הגיעו לגשר-הרכבת, אולם שלושה לוחמים בלבד הצליחו להגיע לגשר הכביש, (שתוכנן להיות הראשון שיפוצץ), מפאת האש הצפופה. נחמיה שיין קרא ללוחמים שהתקבצו סביב גשר-הרכבת להתפזר ולהגיע לעמדותיהם. ואז, כפי הנראה, פגע כדור באחד ממטעני חומר הנפץ מתחת לגשר-הרכבת, ואירע פיצוץ עז. השעה הייתה: 23:05 גשר-הרכבת נהרס כליל. 13 לוחמים שנמצאו בקירבתו נהרגו.

הנוטרים התארגנו לנסיגה בנקודת הכינוס, בפיקודו של סגן מפקד הפעולה, דולינסקי. למקום נקבצו 28 לוחמים. לאחר סריקת אזור גשר-הרכבת, במהלכה לא נמצאו ניצולים נוספים מהפיצוץ, פתח הכוח בתנועה מזרזת לעבר קיבוץ מצובה. התוכנית המוקדמת קבעה שבעת הנסיגה יתפצל הכוח לשתי קבוצות (הקבוצה השנייה אמורה הייתה לסגת לקיבוץ געתון). אולם לנוכח אובדן הלוחמים וארבעת הפצועים שהיו בכוח, החליט דולינסקי לוותר על הפיצול ולסגת במהירות ליישוב הקרוב ביותר.

בהגיע הכוח הנסוג למצובה, זכו הפצועים לטיפול רפואי. 17 לוחמים, ובכללם זהרה לביטוב שאיבדה לזמן מה את ראייתה, ושלמה, שנפצע ברגלו, נותרו בין חברי המשק. 11 לוחמים נוספים, ביניהם דולינסקי ושני פצועים קל, יוסף גדרון ויעקב ר. (צ'ולי), המשיכו לקיבוץ חניתה. שני הפצועים הובאו אל מערת גיר קטנה, וחבר מחניתה הופקד על הטיפול בהם. יתר התשעה נלקחו למערה אחרת סמוכה לחניתה, והסתתרו בה יומיים תמימים.

עם שחר הגיע למצובה חיים מייצנר כשהוא פצוע בצווארו ובבטנו: כשעה לאחר

שהתעלף, עם פיצוץ הגשר, התעורר ועשה את דרכו בשארית כוחותיו לקיבוץ. בחלוף שעותיים מהפיצוץ הטילו אנשי ביטחון בריטים מצור על מצובה. הם עצרו את מייצגר ולאחר שהחלים מפצעיו העבירוהו לבית הסוהר בלטרון. נפילת 14 לוחמי הפלמ"ח עוררה הד רב ביישוב. הקשיים באיתור גופות הנופלים הגבירו את עוצמת הזעזוע. בגלל אובדן האנשים לא נפגע גשר הכביש בנחל אכזיב, והוא היה הגשר היחיד אשר נותר על תילו בין הגשרים שהותקפו ב"מבצע מרכולת".